

sygn. akt IXKz 251/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - Wydział IX Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - SSO Andrzej Walenta (spr)

Sędziowie - SO Aleksandra Nowicka

- SO Barbara Plewińska

Protokolant - st. sekr. sąd. Ewa Tylmanowska

przy udziale przedstawiciela Urzędu Celnego w T. **J. P.**

po rozpoznaniu w sprawie **Ł. R.**

oskarżonego o wykroczenia skarbowe z art. 56§4 kks, art. 80§4 kks,

zażalenia **Naczelnika Urzędu Celnego w T.** na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 27 czerwca 2013r., sygn. akt VIIIW 146/13

w przedmiocie umorzenia postępowania –

na podstawie art. 437§1 kpk

p o s t a n a w i a

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

UZASADNIENIE

Ł. R. został oskarżony o popełnienie wykroczeń skarbowych z art. 56§4 kks i art. 80§4 kks polegających na tym, że

a. nie złożył Naczelnikowi Urzędu Celnego w T., w terminie do dnia 25 października 2012r. deklaracji dla podatku akcyzowego za miesiąc wrzesień 2012r. i złożył ją dopiero w dniu 12 lutego 2013r.;

b. nie złożył Naczelnikowi Urzędu Celnego w T. informacji w sprawie opłaty paliwowej za miesiąc wrzesień 2012r. i złożył ją dopiero w dniu 12 lutego 2013r.;

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 27 czerwca 2012r., sygn. akt VIIIW 146/13 sąd pierwszej instancji umorzył postępowanie karne prowadzone przeciwko Ł. R.. Jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał art. 17§1 pkt. 3 kpk w zw. z art. 113§1 kks, w zw. z art. 1§2 kks, uznając iż społeczna szkodliwość czynu była znikoma.

Powyższe postanowienie, zażaleniem z dnia 10 lipca 2013r. zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego, Naczelnik Urzędu Celnego w T., zarzucając orzeczeniu obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 57§3 kks polegający na wyrażeniu poglądu, iż społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu jest znikoma, podczas gdy właściwa analiza akt sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego, co miało wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, po analizie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, że zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy podjął trafną decyzję, we wszechstronny i właściwy sposób ją uzasadniając. Argumentacja zawarta w zażaleniu nie jest w stanie zdyskredytować zasadności zaskarżonego orzeczenia. Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest na tyle wyczerpujące, iż nie ma potrzeby powielania zawartej w nim argumentacji, a wystarczy odesłać do jej lektury. Sąd Okręgowy całkowicie przychyła się do treści owej argumentacji i traktuje ją jako własną.

Tak więc ocena całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego doprowadziła Sąd Rejonowy do prawidłowego, zdaniem Sądu odwoławczego wniosku o umorzeniu postępowania karnego. Sąd Rejonowy podejmując tę decyzję oparł się o przepis art. 17§1 pkt. 3 kpk, a więc jedną z tak zwanych negatywnych przesłanek procesowych, który to przepis stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy społeczna szkodliwość czynu jest znikoma. Jak wynika z części rozstrzygającej jak i uzasadnienia orzeczenia, Sąd Rejonowy nie tracił z pola widzenia przepisów art. 113§1 kks, art. 1§2 kks i art. 53§7 kks, który to przepis wskazuje kryteria oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Podkreślić należy, że w ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził postępowanie zgodnie z wymogami procedury karnej i prawidłowo ustalił stan faktyczny. Zażalenie, jak wyżej wskazano, nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał oceny wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zebranego materiału dowodowego mieści się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Podkreślić należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie, gromadząc kompletny materiał dowodowy pozwalający na rozstrzygnięcie sprawy.

Kontrola instancyjna polega m. in. na sprawdzeniu tego, czy rozumowanie Sądu I instancji nie wykazuje błędów natury faktycznej, lub logicznej, albo czy nie jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Rozważając w oparciu o te kryteria poprawność dokonania przez Sąd Rejonowy oceny niniejszej sprawy nie sposób przypisać Sądowi I instancji rażącego naruszenia reguł art. 56§4 kks, art. 80§4 kks, art. 17§1 pkt. 3 kpk i art. 53§7 kks.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd meriti dokonując analizy materiału dowodowego rozważył wszystkie okoliczności oraz swoją ocenę uzasadnił. Sąd I instancji wykorzystał wszystkie źródła dowodowe jak i zebrał niezbędne dokumenty. Relacje Ł. R., A. N., zgromadzone dokumenty, poddane zostały właściwej analizie, a jeżeli tak to nie ma podstaw aby kwestionować słuszność decyzji Sądu Rejonowego. Sprawa ta w oparciu o zakres materiału dowodowego, mogła w efekcie zostać skierowana przez Sąd Rejonowy na posiedzenie w trybie art. 339§3 pkt. 1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt. 3 kpk.

Raz jeszcze należy podkreślić, iż Sąd Rejonowy poczynił właściwe ustalenia faktyczne, pozwalające na powyższe rozstrzygnięcie sprawy. W ocenie Sądu Odwoławczego, sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, iż zachowanie Ł. R. od strony formalnej wypełniło znamiona wykroczeń skarbowych z art. 56§4 kks i art. 80§4 kks i fakt ten nie budzi wątpliwości. Świadczył o tym zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Podnoszony natomiast przez oskarżyciela, skarżącego postanowienie, zarzut obrazy prawa materialnego, to jest art. 53§7 kks, stanowi w istocie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie znikomej społecznej szkodliwości popełnionego czynu i jest nie do zaakceptowania biorąc pod uwagę okoliczności sprawy.

Działanie oskarżonego, chociaż wypełniające znamiona powyższych wykroczeń skarbowych, nie zawierało w sobie znacznego ładunku ujemnej społecznej szkodliwości, jak to podnosi w swoim zażaleniu oskarżyciel. W ocenie sądu odwoławczego, sąd pierwszej instancji słusznie doszedł do przekonania, iż zachowanie oskarżonego należało ocenić jako czyn o znikomej społecznej szkodliwości, mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, z uwzględnieniem reguł art. 53§7 kks, co Sąd Rejonowy wnikliwie rozważył.

Słusznie podkreśla Sąd Rejonowy, iż o stopniu społecznej szkodliwości świadczą rodzaj i charakter naruszonego dobra, waga naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności i stopień jej naruszenia. W realiach niniejszej sprawy wszelkie okoliczności, które sąd powinien brać pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości, przemawiają jednak za tym, aby uznać działanie oskarżonego za społecznie szkodliwe w stopniu znikomym. Zarówno ocena rodzaju naruszonego dobra jak i rozmiarów szkody, a także okoliczności popełnienia czynu musiały doprowadzić zarówno sąd pierwszej instancji jak i sąd odwoławczy do powyższego przekonania.

Dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu co prawda nie jest istotne to, jak słusznie akcentuje Sąd Rejonowy, że oskarżony w pełni zdał sobie sprawę z niewłaściwego postępowania, ale okoliczności te jak i pozostałe, które słusznie podkreśla Sąd Rejonowy pozwoliły ustalić, jak to akcentuje Sąd Rejonowy, że zachowanie oskarżonego nie zawierało w sobie znacznego ładunku ujemnej społecznej szkodliwości.

Wobec powyższego, sąd odwoławczy dzieląc przekonanie sądu pierwszej instancji wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, utrzymał je w mocy.

Pouczenie: na powyższe postanowienie nie służy zażalenie.